יבוח הלכה וזו חמו

טוש"ע שם בהלכות

בו ג מיי׳ פי״ו מהלכות

םם סימן קסט סעיף מה:

ז מיי׳ פי״ז מהלכות פסולי המוקדשין הלכה

םא ח מיי' פ"ד מהלכות יבוס הלכה יב סמג

עשין נג טוש"ע שם קעיף

מוסף רש"י

י כל הראוי לבילה אין

במסכת מנחות (קג:) ששים

עשרונים הבאים בכלי אחד

כאוין לבלול ואין בילה מעכבת בו שאם לא בלל כשר, ושאין ראוי

לא מלי למכלל (נדה סו:

וכעי"ז קדושין כה. נדרים

שאי אפשר להבלל מעכבת

בו, דכיון דכתיב וילק עליה שמן ולוה לבלול דכתיב בלולה, ש"מ שלוה

הקב"ה להביא מנחה שיכול לקיים בה מנות בלילה וכשהוא מביא ששים ואחד

מנחה כזו לא זוה להביא. והרי הוא כמביא מנחה מן הקטניות דאינה כלום,

מן הקבית לחים הקב"ה שכל דבר שלוה הקב"ה להביא יש עיכוב בעיקר הבאחו להביא באותו ענין

שלוה הכתוב ולא בענין אחר, אבל מלות האמורות

באותה מלוה, כגון תנופה

בקרבן, בלילה במנחה, יש

שאין מעכנין (רשב"ם ב"ב פא:). כבשי עצרת. שמי הלחם של עלרת תלויין נשני כנשי שלמים, דכתיב נשני כנשי שלמים, דכתיב

(ויקרא כג) ושני כבשים בני שנה לובח שלמים

והניף הכהן אותם על לחם הבכורים תנופה לפני ה', וגמרינן להו מלחמי

כוכיחמה, במנחות (מו.) בפרק התכלת (פסחים יג:).

אלא בשחיטה. אכל נאסיה לא קדשי (מנחות נוב:). קדש הלחם. מותר

נאכילה (מנחות מז.). לא קדש הלחם. ולא תפים

פדיונו בקדושת שתי הלחם אלא בקדושת שאר תרומת

הלשכה, ובתו"כ יליף לה מקרבנו על זבח תודת

שלמיו, מגיד שאם מבח שלא לשם מודה לא קדש לחמו, וכבשי עלרת

ק. ב החנון, וכנשי ענרת דמקדשי לחם מתודה וחיל נזיר גמרינן (שם). קדוש.

מודה שאין

קדושים חלח במנחות (מו.)

עליו לעכב ויש

מעכבת בו. הואיל ואי בע

מעכבת בו

י. ופסולה בעי לבלול

מעשה הקרבנות הלכה

מהלכות יבום הלכה

עשה הקרבנות הלכה יא: מיי ביי בש ר מיי׳ פ״ט מהל׳

ובפירוש סדר סעיף ז ובפירוט סגר חלילה סעיף ו: גו ב מיי׳ שם הלכה יג

הסט סעיף ב ובסדר חלינה

קר:

לקמן קה. ד"ה ככה יעשה],

ג) לקמן קי., ד) [עי' תוי"ט נשם נ"י דבכוון איתא

בשם נ"י דבכוון איתא שנחלץ], ה) [עי תום׳ לקמן

קה: ד"ה קטנהן, ו) ועי

קום׳ גיטין עא. ד״ה והיה יכולן, ז) קדושין כה. נדרים עג. ב״ב פא: מכות יח:

חולין פג: מנחות יח: קג:

ט) פסחים יג: מנחות מז.

עב:, י) [דברים כה],

ובללת וכ"א תוס' מנחות

יח: ד"ה ואמר:], מ) [וכ"א

בגמרא מגילה ח. וע"ש בפרש"י היטב ומלוה לישב

ועיין בתשובת זכרון יוסף

לי על שתי קושיות ששחלתי

בענין דהכא ותירונו נקט

תוס' מ"ק טו: ד"ה אחרי

ובזבחים עד: מד"ה הא בעי

ובמנחות סב: ד"ה וכן ובכורות סא. ובגיטין כח:

מד"ה והא בטי ופחחים מב.

דכתיב ובנדה סו: ד"ה כלו.

תורה אור השלם

1. וְנִגְּשָׁה יְבִמְתוֹ אֵלְיו

ַנְעָלוֹ מַעַל רַגְלוֹ וְיְרְקָה נַעֲלוֹ מַעַל רַגְלוֹ וְיְרְקָה בְּפָנִיו וְעָנְתָה וְאָמְרָה בָּכָה יֵעָשָׁה לְאֵישׁ אֲשֶׁר

הזקנים וחלצה

גבם ומורים להם לעשות חלילה כתיקנה דהכי נמי אמרינן בפרק ב' דגיטין (דף כב: ושם) דחש"ו שכתבו גט וגדול עומד על גבס דכשר ומיהו לענין חלילה שוטה לא חליך אע"ג דב"ד עומדים ע"ג כדאמר בתוספתא לפי שיש בחלילה רבויי דברים ואין בו דעת כלל לעשות לדעת ב"ד אבל גבי גט שנוח לעשות כי גדול עומד ע"ג כשר ומחשבתו ניכרת מתוך מעשיו שכותב הגט לשמה שכותב שם החיש והאשה והזמן ושם עירו ושם עירה והא דאמר בפ"ק דחולין (דף יב: ושם) גבי וכולן ששחטו ואחרים רואין אותן שחיטתן כשירה ומוקי לה כר׳ נתן דלה בעי כוונה לשחיטה משמע דלרבנן דבעו כוונה לשחיטה לא מהני גדול עומד ע"ג דהתם אחרים אין מלמדים אותו אך שראוהו שלא קלקל וגם אין מחשבתו ניכרת מתוך מעשיו כמו חלילה דאין מתכוין אלא לחיתוך בשר בעלמה כדחמר בפ"ק דחולין . (דף יג.) דבעינן מחשבתו ניכרת מתוך מעשיו: דאמר רבי זירא כל הראוי לבילה בו'. מילתיה דר' זירא בפ' המנחות והנסכים (מנחות קג: ושם) גבי ששים ואחד אין נבללים ופריך וכי לא בלל מאי הוי והתנן (שם דף ית.) אם לא בלל כשר וא״ת מאי קשה והא לכתחלה בעינן בילה ואומר ר"י דשאני התם כיון דאמר הרי עלי מנחה ס"א עשרון לקרבן גדול קמכוין ולכך היה לו לעשות הכל בכלי אחד אם בדיעבד כשר בלא בלילה ודוקא כי אמר הרי עלי מנחה אמרינן דלקרבן גדול קמיכוין אבל סתם בלא מנחה לא משמע קביעות בחד מנא כדתנן התם (דף קב:) הרי עלי שני עשרונים להביא בכלי אחד והביא בשני כלים פסול משמע דאם אמר סתם ולא אמר בכלי אחד יכול להביא בשני כלים וא"ת מנא ליה דאם לא בלל דכשר אימא לא בלל כהן אלא זר אבל לא בלל כלל פסולה דהכי נמי אמרינן בהקומן רבה (מנחות דף יח. ושם) לא ילק כשר ומפרש דהיינו לא יצק כהן אלא זר וי"ל דקבלה היה לו דאפילו לא בלל כלל דליכא עיכובא וא״ת ואמאי לא

דעה נינהו וי"ל שב"ד עומדים על

והא אמרי דבי רבי ינאי לפי שאינו באמר ואמרה. וא״ת מנא כל דבר שהוא מעשה מעכב דכי כתיב ככה דמשמע עיכובא ליה לרבי ינאי האי טעמא דלמא משום דלאו בני דעה נינהו ותניא (לקמן דף קו.) דבעינן שיתכוונו שניהם ואמאי נמי אמרינן לקמן (דף קה:) דקטנה חוללת בפעוטות וקטן נמי הוה חליך אי לאו דאיש כתיב בפרשה כיון דלאו בני

אמר ליה רבי אלעזר יככה יעשה •כל דבר שהוא מעשה מעכב א"ָל רבי עִקיבא משם ראיה ככה יעשה לאיש כל דבר י שהוא מעשה באיש יהחרש ישנחלץ והחרשת שחלצה וחולצת לקטן חליצתה פסולה סקטנה שחלצה תחלוץ משתגריל ואם לא חלצה חליצתה פסולה אחלצה בשנים או בשלשה ונמצא אחד מהן קרוב או פסול חליצתה פסולה רבי שמעון ורבי יוחנן הסנדלר מכשירין ומעשה באחד שחלץ בינו לבינה בבית האסורים ובא מעשה לפני רבי עקיבא והכשיר: גבו' אמר רְבא השתְא דאָמרת קרִיאה לא מיעכבא לפיכך אלם ואלמת שחלצו חליצתן כשירה תנן חרש שנחלץ והחרשת שחלצה והחולצת מן הקטן חליצתה פסולה מ"ט לאו משום דלא בני קרייה נינהו לא משום דלאו בני דעה נינהו אי הכי אלם ואלמת נמי אמר רבא אלם ואלמת בני דעה נינהו ופומייהו הוא דכאיב להו והא אמרי דבי רבי ינאי לפי ישאינו יבאמר וואמרה אלא כי אתמר דרבא אסיפא אתמר חרש שנחלץ והחרשת שחלצה והחולצת מן הקמן חליצתה פסולה אמר רבא השתא דאמרת קרייה מעכבא ילפיכך אלם ואלמת שחלצו חליצתן פסולה ומתניתין כר' זירא דאמר ר' זירא יכל הראוי לבילה "אין בילה מעכבת בו וכל שאין ראוי לבילה בילה מעכבת שלחו ליה לאבוה דשמואל ייבמה שרקקה תחלוץ ימכלל דאיפסלא לה מאחין מני אילימא ר' עקיבא השתא ומה במקום מצוה דאיכא למימר מידי דהוה אאימורים דכי ליתנהו לא מעכבי יוכי איתנהו מעכבי אמר ר"ע לא מעכבא מאחין איפסלא ואלא לר' אלעזר והא שני דברים המתירין נינהו ייושני דברים המתירין אין מעלין זה בלא זה אלא כרבי דתניא שיכבשי עצרת אין מקדשין הלחם אלא בשחימה כיצד שחמן לשמן וזרק דמן לשמן קדש הלחם שחם שלא לשמן וזרק לשמן לא קדש הלחם שחמן לשמן וזרק דמן שלא לשמן קרוש ואינו קרוש דברי רבי ר' אלעזר בר"ש אומר לעולם אינו קרוש עד שישחום לשמן ויזרוק דמן לשמן 🐠 ומי אמר ר' עקיבא

אמעשה כתיב והרייה דבורא בעלמא הוא: כל דבר שמעשה. ורהיהה מעשה היא: מעשה באיש. חלינה שהאשה עושה מעשה בגופו של

איש לאפוקי רקיקה דלאו מעשה באיש הוא: החרש שחלך חלילחו

פסולה. לפוטרה במקום אח כשר:

וחרשת שחללה חלילתה פסולה. היא

עלמה אינה נפטרת בחלילתה כדאמרי׳

לקמן בפ' ב"ש (דף קי.) ואין לה מקנה

אלא בייבום ואם רלה להוליא יוליא

בגט: חללה בשנים. כשרים או בג׳

ונמלא אחד מהן קרוב דהדר הוו

להו שנים חלילתו פסולה: ורבי שמעון

ור' יוחנן הסנדלר מכשירים. ול"ג

בשנים דהא בשנים עסיק נמי ת"ק:

גבו׳ אלם ואלמת. שחלנו חלינתן

כשרה: והאמרי דבי רבי ינאי.

ומפרש טעמא דמתני׳ דחרש וחרשת

מפני שאינן בואמר ואמרה" דתנן

(תרומות פ"א מ"ב) חרש שדברו חכמים

בכל מקום שאינו לא שומע ולא מדבר:

ועמד ואמר וענתה ואמרה: חלילמה

פסולה. ומתני׳ דקתני לא קראה

חלילתה כשירה כר' זירא דא"ר זירא

בפרק המנחות והנסכים (מנחות קג:)

כל הראוי לבילה כו׳ דקתני האומר

הרי עלי ס"א עשרונים מביא ס' בכלי

אחד ואחד בכלי אחר ומפרש טעמא

משום דקים להו לרבנן דששים נבללות

בכלי אחד אבל ס"א אינן נבללות יפה

ומותבינן וכי אין נבללין מאי הוי והתנן

(שם ית.) אם לא בלל כשר ומשני רבי

זירא הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו

דאפילו לא בלל כשר ושאין ראוי לבילה

בילה מעכבת בו דראוי לבילה בעינן

דאפשר להתקיים בה מצות מנחה והכא

נמי אע"ג דקרייה לא מעכבא בראוי

לקרייה אבל בשאין ראוי מעכבת: יבמה

שרקקה. לפני ב"ד: מחלוץ. דנפסלת

עליהן מייבום: במקום מלוה. בשעת

חליצה שהרקיקה מצוה: **אאימורים**

דכי איתנהו מעכבי. בשר מאכילה

בפ' תמיד נשחט (פסחים נט:) וכי ליתנהו

לא מעכבי כגון שנטמאו או שאבדו

והכא נמי נימא אע"ג דלאו מעשה

חשוב באיש הוא הואיל ואפשר לרוק

ליעכב וקאמר רבי עקיבא לא מעכבא:

אלא לר' אלעור. דאמר במתני׳

מעכבא אלמא מעשה הוא: ה"ג והא

שני דברים המתירין אין מעלין זה

בלח זה: חין מקדשין שמי הלחם. להיות קדוש קדושת הגוף ליפסל

ביוצא ולינה אלא בשחיטה ואע"פ שהן

טעונין תנופה חיין עם הלחם אין

תנופתן מקדשן אלא שחיטתן דגמר מאיל נזיר דכתיב (במדבר 1) ואת

האיל יעשה זבח שלמים לה׳ על סל

לא יבנה את בית אחיו: דברים כה ט 12. וְקְרָאוּ לוֹ זִקְנֵי עִירוֹ ין דְּנָּוְ אָנִי וּ יְנְיֶּנְּ וְדִבְּרוּ אֵלְיוּ וְעָמֵד וְז לא חָפַּצְתִּי לְקַחְתָה: דברים כה ח

הגהות הב"ח

(A) גם' ויזרוק דמן לשמן(ומי אמר רבי עקיבא)תא"מ. ונ"ב ס"א ולרבי

מעכבת והלא בכמה מקומות כתיב (ויקרא ב) בלולה במנחת מאפה תנור ושל מחבת ובמנחת נסכים המלות חלה הכתוב עשיית סל המלות בוביחת האיל בפ' התכלת∘: כילד ל"ג: לחם קדוש ליפסל ביוצא ואין קדוש להיות ניתר באכילה: (במדבר טו) כתיב טובא בלולה וכן בקרבן נשיאים תריסר זימני וי"ל דלא משמע ליה עיכובא כיון דלא כחיב 10 ויבלול לשון לווי ול"ע

אם יש עיכובא בעלמא בכה"ג א"נ כולהו לריכי לשום דרשה וא"ח מנא ליה דמעכבא בשאין ראוי לבילה וי"ל דסברא הוא דכחיב בלולה ואמר רחמנא דלא מעכבא מסתמא להכי אהני הא דכתביה דבעינן ראוי לבילה והא דמספקא בפ' נערה בנדרים (דף עג.) אי חרש מיפר אי לא מיפר משום דלאו בר שמיעה הוא וכדרבי זירא היינו משום דשמא לא כחיב קרא ושמע אלא אורחא דמילתא דהכי הוי דכי שמע מיפר וקשה לר"י ערל וטמא אמאי משלחין קרבנותיהן נהי דסמיכה לא מעכבא נימא כל שאין ראוי לבילה בילה מעכבת בו וי"ל מדדרשינן בת"כ מ מזובו ולא מנגעו ש"מ דטמא משלח קרבנות דבהבאת קרבנות איירי ועוד מדמעטינן בפ"ק דחגיגה (דף ד: ושס) טמא מובאת שמה והבאתם שמה כל שישנו בביאה ישנו בהבאה ש"מ דשאר קרבנות משלחין ולא חיישינן שיהא ראוי לסמיכה וה"ר שמעון הקשה מדאמר בפ׳ נגמר הדין (סנהדרין דף מה:) דאיכא מ״ד נקטעה יד העדים חייב דלא בעי קרא כדכתיב ואמאי לא אמרי׳ כיון דכתיב יד העדים דבעינן ראוי ליד העדים ושמא יש שום ייתור דמחייב אע״פ שנקטעה ידם אי נמי אין סברא לומר שיפטר משום שאין לעדים יד:

רקיקה לא פסלה והתניא חלצה ולא

לונקושי למם נומרט וחיל נזיר גמריגן (שם). קדוש. ליפסל ביולא ושלא יפדה